

Bog je Isusov i naš tata

Tekst:
Bruno Ferrero

Crteži i grafika:
Antonio Lapone

Boje:
Cristina Stella

Katehetski
salezijanski
centar

Moj i vaš Tata je veliki izumitelj

Bog je tata koji ima bujnu maštu. Dovoljno je otvoriti oči: tko bi samo mogao izbrojiti zvijezde, tko bi mogao opisati sve čudesne stvari u svijetu. Bog voli svemir kao što majka voli svoje dijete i svaka stvar u svemiru govori o Bogu, o njegovoj ljubavi prema svakom stvorenju, a osobito prema svakom čovjeku.

Osmi dan

Sutradan dođe Bog da vidi što je sve stvorio. Možda bi trebalo nešto popraviti. Na obalama rijeka bilo je sivog, zelenog i šarenog kamenja. Pod zemljom je također bilo kamenja, ali ono je bilo skriveno i zatrpano. Bog je dotaknuo to kamenje, a ono se pretvorilo u dijamante, smaragde i milijune dragulja što su zasvjetlucali u dubinama zemlje. Gospodin pogleda cvijeće, jedno ljepše od drugoga. Tu nešto nedostaje, pomisli, i blago puhnu u latice: kad, gle, cvijeće se ogrne prekrasnim mirisima.

Siv i tužan ptić sleti mu na ruku. Bog mu je nešto zafićuka i ptić počne cvrkutati. Zatim je Bog prozborio nebu i ono se zarumenilo od radosti. Tako je nastao zalaz sunca.

Ali što je to Bog šapnuo na uho čovjeku da bi postao čovjekom? U onaj davni dan, u ono praskozorje, Bog mu je šapnuo samo dvije riječi: **“Volim te”**.

Ljudska bića su nešto posebno. Bog ih je stvorio na “svoju sliku”. Zato ne postoje dva ista čovjeka. Svaki izražava “komadić” neizmjerne Božje ljepote. Kao što je svako dijete pomalo nalik svom tati.

Najveći izum

Mali đaci stajali su u redu pred izložbom najnovijih izuma. Učiteljica je nastojala pripremiti djecu za ono što će vidjeti na izložbi. Upitala je: “Tko bi mi znao reći što je najveći izum našeg vremena, čega nije bilo prije dvadeset godina?” “Ja, gospodice!”, uzviknuo je samouvjereno jedan dječak, pokazujući na sebe.

*Ti si najljepši izum Božji.
Nemoj to nikad zaboraviti!*

Moj i vaš Tata je jako, jako velik

Ne znamo točno kakav je Bog. Ljudi su oduvijek i posvuda tražili Boga. Pokušavali su opisati njegov lik, ali u tome još nitko nije uspio.

More u čaši

Jedan veliki mislilac, koji je mislio da je najpametniji čovjek na svijetu, šetao je morskim žalom i razmišljao o Bogu, najvećoj tajni. Bio je gotovo siguran da je pronašao odgovor na pitanje tko je Bog kadli se pred njim stvori neki dječak koji se igrao na plaži. Bila je to čudna igra. Dječak je iskopao jamu u pijesku, a onda u čaši donosio vode iz mora i nalijevao u jamu. “Što to činiš?”, upitao ga je veliki mislilac. “Želim pretočiti more u ovu jamu!” – “Pa to je nemoguće! Zar ne vidiš koliko je veliko more, a koliko mala jama?” Dječak ga pogleda svojim velikim očima i odgovori: “A kako ti misliš smjestiti Boga u svoju malu glavu?”

Gdje je Bog?

Jednoga su se dana Bog i anđeli na nebu igrali skrivača. Bog je uvijek pronalazio izvrsna skloništa, no anđeli bi ga uvijek pronašli.

“Gdje da se sakrijem?”, pitao se Bog. Jedan stari i mudri anđeo pride sa strahopoštovanjem i predloži: “Sakrij se u ljudsko srce, tamo će te najmanje tražiti”.

Bog ne stanuje na jednom mjestu na svijetu. Bog ne pripada nikomu, on je slobodan i neizmjeran. Ne može “biti” ni na jednom mjestu, jer ga ne može obuhvatiti nikakav prostor. On je neizmjeran i tajanstven, nešto poput neba. Baš zato i kažemo: “Bog je na nebu”. To ne znači da je Bog u oblacima ili među zvijezdama. Je li nas onda Bog ostavio same? Ne. Veliki Bog, kojega ne možemo vidjeti ni dodirnuti, uvijek je s nama. Bog stanuje u tvom srcu, ako dopustiš da u nj uđe.

Moj i vaš Tata je uvijek s nama

Ali kako možemo vjerovati u Boga? Netko će reći: “Bog se ne vidi, a to znači da on ne postoji”. Pa ipak, svi mi znamo: ima mnogo stvari koje ne vidimo, no one – vjetar, zrak, misao, ljubav – ipak postoje. Ne možemo ih uzeti u ruku, niti očima promatrati, moguće je jedino vidjeti učinke njihova djelovanja: krošnje stabala koje se njišu na vjetru, ljudi koji su sretni zajedno jer se vole. Tako je nekako i s Bogom.

“Tata, ne vidim te”

Jedna je sretna obitelj živjela u svojoj kući u predgrađu. Jednoga dana u kuhinji je izbio požar. Dok se vatra rasplamsavala, roditelji i djeca su istrčali iz kuće. Sretni što su se spasili, gledali su kako ona nestaje u vatri i dimu. Odjednom su otkrili da među njima nema najmlađega člana obitelji, petogodišnjeg dječaka. Sve ih je obuzeo smrtni strah. Dječčić se je u strahu od vatre i gustog dima uspeo umjesto da siđe. Što sada? Tata i mama gledali su se očajni, dvije sestre su počele vikati. Vratiti se u razbuktalu vatru bilo je nemoguće... Vatrogasci još nisu stigli. Odjednom se u potkrovlju otvorio prozor, a na njemu je stajao dječak očajnički vičući: “Tata, tata!”

Otac je pritrčao i povikao: “Skoči!”
Dječak je kroz vatru i gusti dim čuo
očeve riječi, pa odgovori: “Tata, ne
vidim te...”

“Vidim ja tebe, slobodno skoči!”,
vikao je njegov otac što je glasnije
mogao. Dječak je skočio i našao se u
jakim i sigurnim rukama svoga oca.
Bio je spašen.

*Ne vidiš Boga, ali on te ni trenutka ne
gubi iz vida. Tvoja mama i tvoj tata
vole te i zato te čuvaju uvijek i posvuda.
Ti to znaš, zato s povjerenjem prihvaćaš
sve što ti kažu. Prema Bogu se možeš isto
tako ponašati. Isus je izmolio najljepšu
molitvu na križu:*

“Oče, u ruke tvoje predajem svoj život”.

Moj i vaš Tata javio se ljudima i s njima razgovara

Mi smo Božje dragocjeno blago, njegova ljubljena djeca. Bog je želio svoj život povezati s našim. Kad su ljudi zaboravili na Boga, on nije zaboravio njih, nego ih je nastavio tražiti.

Božja povijest

Jednoga je dana mladi kraljević, da bi izbjegao zakonima očeva kraljevstva i da bi uživao u slobodi, otputovao u daleku zemlju.

Tamo je kraljević zapao u bijedu, bio je gladan i ozebao, a izgubio je i svaku nadu da će mu otac ikad oprostiti. Prolazile su godine. Kralj, njegov otac, međutim, ni jednog trenutka nije na nj prestao misliti. Jednoga dana poslao je glasnika svome sinu u dalekoj zemlji, s nalogom da se imaju ispuniti sve kraljevićeve želje, sva njegova očekivanja. Glasnik je nakon duga traganja pronašao kraljevića: sirotan bijaše jadan, prljav i gladan. Pogledao ga je u čudu i predao mu kraljevu poruku: “Možeš imati sve što zaželiš!” Kraljević ga je zbunjeno pogledao i samo rekao: “Daj mi komadić kruha i topao pokrivač”. Potpuno je zaboravio da je kraljević i da se može vratiti u kraljevske dvore svoga oca i živjeti kao kralj. Glasnik javi kralju lošu vijest: “On je zaboravio i vlastita oca!” Ražalošćeni kralj napisao je pismo: “Ovo će pismo mome sinu progovoriti o meni. Ono će mi ga vratiti”.

Kraljević bijaše veoma sretan kad je pročitao očevo pismo, ljubomorno ga je čuvao. Riječi iz pisma probudile su u njemu davna sjećanja i uspomene, ali potreba za komadom kruha i krovom nad glavom potisnula je sve to u očajnički zaborav. Ponekad bi siroti kraljević sjeo i uzdahnuo: “Ah, kad bih se samo mogao sjetiti!...” Ali riječi iz pisma činile su mu se i divne i nestvarne.

Otac tada odluči: “Poći ću ja sâm, siguran sam da će me prepoznati i da će se vratiti kući”. I bilo je tako.

Kad je sin vidio blago i ljubazno očevo lice, sjetio se svega i napokon se vratio kući.

Prije tri tisuće godina Bog je potražio ljude koji su ga zaboravili, započevši od maloga naroda Izraela. Slao im je proroke i glasnike, poslao im je i “pisma”, Bibliju, a na kraju je došao i sâm. Bio je to Isus. Tko poznaje Isusa, poznaje i Boga.

